

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

3. An & quando Beneficia possint uniri vel dismembrari, vel dividi, aut
etiam supprimi?
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

quæ sunt impossibilia ex eo, quia quodlibet sufficit ad honestam sustentationem, assertio extenditur; quia id nullo ex Jure probari potest sufficiens. 3. *hodie*; nam de Jure Antiquo de solis Beneficiis Curatis statuebatur, ut obtento secundo vacaret ipso Jure primum, & si quis vellet retinere utrumque, etiam per sententiam privaretur secundo. c. 28. cu. Imò de Jure adhuc Antiquiore dabatur optio ex Beneficiis incompatibilibus dimittendi vel retinendi, quod præo. tabat Beneficiarius. c. 7. § 14. eod. 4. *regulariter*; non enim ipso Jure vacat primum, si quis in eo sit cit expensas ex suis bonis patrimonialibus, nec tenetur illud dimittere, antequam expensæ prius ipsi fuerint resusc. arg. can. 2. caus. 12. q. 3. multò minùs, si quis obtinuit dispensationem à Papa, ut possit retinere utrumque: idque procedit, etsi subvel obreptitiè obtinisset dispensationem; quia tali casu secundum nulliter, & sic re ipsa non fuisset obtentum: quamvis in poenam privationis etiam primò Beneficiò posset per sententiam. §. *statim quoad titulum*, ita ut, quamprimum alicui constiterit, se pacificam & frugiferam possessionem posterioris Beneficii consecutum esse, teneatur prius in manu Ordinarii dimittere cum fructibus: licet possessionem non statim amittat, & quamvis Ordinarius debeat intra 6. Menses Beneficium ipso Jure vacans per adeptionem secundi conferre alteri quoad titulum, non tamen valeat quoad possessionem, nisi citato prius possessore anteriore, & causâ cognitâ, quod ipsi nullum amplius jus competat possidendi. c. 28. h. t. in 6. Dixi 6. *si quis retinere vellet* &c. ipso Jure vacaret & secundum quoad titulum; non verò quoad possessionem ante sententiam Judicis; quia amissio secundi est poena retentionis indebitæ primi: poena autem privativa, licet ipso Jure lata, non incurritur ordinariè ante omnem sententiam, saltem declaratoriam.

- 16 Oppones 1. In Conc. Trid. s. 24. c. 17. de Ref. statuitur, ut, qui plures Ecclesias Parochiales, aut unam Cathedralē & alteram Parochialem obtinet, unam tantum retinere, & alteram intra 6. menses dimittere teneatur: ergo etiam de Jure Novo in potestate Beneficiarii est retinere vel dimittere, quod voluerit ex pluribus Beneficiis incompatibilibus primi generis, & obtento altero non eo ipso vacat primum. 2. In Extrav. cit. §. *statuimus* conceditur mensis ad dimittendum primum Beneficium: ergo non statim vacat, nec obligatio dimittendi statim urget. 3. In Extrav. & Trid. s. 7. c. 4. cit. quibus diximus immutatum esse Jus Antiquum, sermo est tantum de Beneficiis Curatis: Dignitatibus &c. ergo extendi non debent ad Beneficia simplicia, propter impossibilem residentiam incompatibilia; cum correctio Juris sit strictæ interpretationis, uti & dispositio odiosa. §. ad 1. Conc. Trid. loc. cit. addit in presenti, h. e. qui tales Ecclesias obtinebant tempore ipsius Concilii Trid. In sess. 7. c. 4. cit. autem loquitur illimitatè: ergo, qui post Tridentini tempora obtinent dictas Ecclesias, etiam privantur primâ juxta prio-

rem ordinationem. d. c. 4. illimitatam. Ad 4. In d. §. *statuimus* conceditur quidem mensis ad eligendum unum ex pluribus Beneficiis, sed solum illis, qui tunc per dispensationem obtinebant plura beneficia: at verò in posteriori §. *verò deinceps* respectu eorum, qui futuris temporibus obtinerent plura, non amplius conceditur mensis pro dimissione primi post adeptum secundum, sed præcipitur, ut absque mora dispendio dimittant. Nec obstat, quod apponuntur verba, *parimodo*, quia hæc referenda sunt ad ea, in quibus præcipitur, ut dimissio fiat in manibus Ordinarii pari modo, h. e. absque fraude, verbò & factò, & cum effectu, nec expectatâ sententiâ. Ad 3. Verba Trid. sonant generaliter, & declarationes Cardinali apud Garc. p. II. c. 5. n. 84. ea intellexerunt generaliter, ita ut etiam comprehendant Beneficia simplicia propter necessariam residentiam incompatibilia.

Quæres, an etiam obtento Episcopatu vel Cardinalatu vacent eo ipso reliqua Beneficia & Canonicatus? §. 1. si Episcopatus sit plenè obtentus, scilicet non tantum Confirmatio & Consecratio, sed etiam possessio pacifica & fructifera atque administratio, vacant omnino, nisi Papa dispenset. Et hinc, si Episcopatus est Titularis tantum, vel in partibus Infidelium, ex quo non percipiuntur fructus, priora beneficia non vacant. §. 2. obtento Cardinalatu non amittitur Episcopatus prius habitus, vel Canonicatus, imò Cardinali sine dispensatione Papali de novo conferri Beneficium, non exigens residentiam personalem, potest; quia in Jure de Cardinalibus nihil est expressum quoad amissionem prioris Beneficii: nomine autem generali Dignitatum non venit in odiosis Cardinalitia & tam eminens Dignitas.

§. III.

An & quando Beneficia possint uniri, vel dismembrari, vel dividi, aut etiam supprimi?

Sciendum 1. *Unionem Beneficiorum* (vel Ecclesiarum; per has enim hoc loco plerumque intelliguntur Episcopatus, per Beneficia autem Dignitates inferiores, & Beneficia quæcumque) sic definiri: est duorum vel plurium Beneficiorum ab Episcopo vel alio legitimo superiore facta annexio. Rebuff. & alii passim. Est duplex: *Perpetua*, quando duo Beneficia uniantur & annectuntur in perpetuum, uti ordinariè contingit: & *Temporalis*, quando ad tempus solum, v. g. ad dies vitæ Beneficiarii hæc enim præcipuè in bonum Beneficiarii, illa verò in bonum Ecclesiæ fit. Imò unio temporalis potius est dispensatio quàm propriè dicta unio, & in dubio præsumitur esse facta Unioni perpetuæ, non temporalis.

Sc. 2. *Unionem Beneficiorum, & Ecclesiarum*, tribus modis contingere posse. 1. Si ex duobus Beneficiis sit unum, ex duabus Parochiis una, ex duobus Episcopatibus unus in persona Rectoris, sed ita, ut neutrum Beneficium, vel Ecclesia, amittat sua privilegia & prerogativa.

ius, sed confingat unum Corpus moraliter, & aliquo modo licet non perfectè participans utriusque præcedentis Beneficii vel Ecclesiæ: nisi hæc iura essent contraria inter se. Si tamen essent contraria, & nec corpus novum remitteret magis assimilabilia, & minus assimilabilia, quæ forent impossibilia, amitteret. Et hæc unio vocatur *conjunctiva* vel *simul conjunctiva*, quia unum Beneficium non unitur alteri, sed duo ununtur simul. Contingit hæc unio, si duo Beneficia, vel Ecclesiæ, ununtur inter se *æque principaliter*, h. e. ut neutrum subiacetur alteri vel adhareat, & ut habeant unum eundem Rectorem, unum tamen Corpus in se, & singulis distinctum, non fiat. Quodlibet enim retinet propriam naturam, qualitates, titulum, & quilibet collator suum jus conferendi, vel quilibet Patronus, si fuerint patroni, suum jus præstandi, ita ut utriusque Collatoris, vel Patroni, ex illius tantum Beneficio illud debet alere. Ratio; quia in tali casu beneficia unita non communicantur inter se, sed tantum in persona Rectoris, quem habent unicum. 2. & frequentissimè fit unio, si unum Beneficium, vel Ecclesiæ, alteri annectitur *accessorie* tanquam principali, eidemque subiacetur quasi superiori, v. g. parochia Canonici, Abbatia, Præbenda &c. quo casu non omnino coalescunt in unum corpus, sed unum fit superius, & principale, alterum inferius & accessorium. Unde hoc modo uniri nequit Beneficium dignius minùs digno, v. g. Parochiale Capellanie, seclusa plenitudine potestatis Pontificiæ; cum per se videatur inconueniens magis dignum subijcere minùs digno. Præcipuus huius unionis effectus est, quod Beneficium accessorie unitum quasi extinguatur & supprimatur, omnèsque assumat qualitates Beneficii principalis, cui annectitur: sic Ecclesiæ vel Beneficium Sæculare, si unitur Regulari, fit Regulari: in eo, qui acquirit parochiam suo Canonici vel accessorie unitam, non est necessarius 25. ætatis annus, modò hanc ætatem habeat is, per quem administrat parochiam: jus patronatùs & jus conferendi amittuntur: per senunquam vacat tale Beneficium accessorie unitum, licet Rector principalis moriatur, & in eo deserviri debeat per Vicarium &c. quia quoad titulum est extinctum, & factum velut prædium illius Ecclesiæ, cui unitum est. Vocari taliter unitæ Ecclesiæ solent *filiales*, illa autem, cui ubiuntur, Mater: ipsa verò unio dicitur *subiectiva*, vel *accessoria*, vel etiam *extinctiva*, scilicet tituli Beneficii accessorie uniti, quia facit, ut Beneficium unitum non sit Beneficium, nec nominetur amplius Beneficium, sed accrescat & induat naturam alterius. Atque hæc unio propriissimè est unio Beneficialis. Leuren. p. 3. q. 879. cum Lotter. l. 1. q. 28. n. 96. seq. Censetur autem unio accessorie facta esse, si in Rescripto Unionis reperiatur similia verba, *Beneficium hoc unimus alteri, Ecclesiam hanc unimus alteri* &c.

item si unum ex unitis sit minùs dignum: ubi verò attentis omnibus remanet dubium, an unio sit accessoria, vel æquè principalis, præsumenda est accessoria. Gonz. in Reg. Cancell. 3. gloss. 5. §. 7. n. 134. Pariter in dubio, an facta sit aliqua unio nec ne, præsumendum est, non esse factam; partim quia unio consistit in facto: facta autem probari, non præsumi debent; partim quia incorporatio seu unio est contra Jus Commune, consequenter odiosa; cum per SS. Canones qualibet Ecclesiæ debeat habere suum proprium Rectorem. 3. fit unio quoad temporalia, quando decimæ & redditus incorporantur seu assignantur Monasterio vel Collegio: & hæc unio neque suppressionem Beneficii, neque subjectionem quoad unum Rectorem operatur; quoniam Clericus ibidem præsentatus curam exercet nomine proprio.

Sc. 3. Triplici pariter modo Beneficia incorporari possunt Collegiis, Monasteriis, & Capitulis Ecclesiarum Cathedralium vel Collegiatarum. 1. Quoad temporalia tantum: quo casu præter jus percipiendi redditus (relicta congrua portione illi, qui Beneficium administrat in Spiritualibus) nihil juris in populum vel Beneficiatum obtinent dicta Collegia &c. 2. quoad temporalia & spiritualia simul, ita tamen, ut populus maneat subiectus Episcopo Diocesis, Prælatus verò Monasterii &c. administrare populo Spiritualia possit per Vicarium in Beneficio vel Ecclesiæ incorporata, ipsæque sit Beneficiatus vel Parochus Principalis, atque obligatus conservare facta tecta, reparare paramenta altaris &c. & tunc Beneficium vel Ecclesiæ dicitur *pleno jure incorporata*. 3. non tantum quoad temporalia & spiritualia simul, sed etiam ita, ut populus quoque in spiritualibus sit exemptus à jurisdictione Episcopi, ac subiectus Prælato Monasterii, Capitulo Ecclesiæ Cathedralis &c. & tunc talis Ecclesiæ dicitur esse *plenissimo jure incorporata*, & *exempta*, Prælatus verò &c. habere *jurisdictionem quasi-Episcopalem* in illo districtu tanquam in parvula Diocesi. Docebimus deinceps 1. quis. 2. quando. 3. quomodo. 4. quæ Beneficia & Ecclesias unire possit. 5. quid juris conferat unio. 6. à quo & quando semel facta dissolvi valeat? Prius verò

Sc. 4. *Dismembrationem* Beneficii vicinam quidem esse Unioni, ab ea tamen differre re ipsa; est enim aliqua diminutio Beneficii, dum nimirum salva illius unitate pars reddituum, quibus abundat, ab eo auferitur, & applicatur alteri remanente interim Beneficio penes suum Rectorem ordinarium, ita ut titulus Beneficii non extinguatur. *Divisio* autem seu *sectio* Beneficii, quæ opponitur Unioni, est, quando ex uno Beneficio fiunt duo vel plura, v. g. ex una parochia duæ, ita ut divisus fructibus duo imposterum Parochi, vel Beneficiati instituantur. De utraque quæritur, quis, quando, & quomodo eam possit facere.

Sc. 5. *Suppressionem* Beneficii esse totalem extinctionem Beneficii. De qua rursus videndum, à quo & quando fieri possit.

Dico 1. Unire perpetuò Beneficia & Ecclesias

lias

fias sibi subiectas regulariter potest Episcopus, & Capitulum Sede vacante; at non mensæ suæ vel Capituli, aut in præjudicium tertii. Communis ex c. 8. de Excess. Prælat. Dixi 1. Episcopus; nam inferioribus Prælati, nisi obtineant in aliquo territorio jurisdictionem quasi-Episcopalem, non est concessum. per c. cit. Neque Vicario Generali absque speciali mandato. arg. c. fin. de Offic. Vicar. in 6. Hæc tamen potestas competit superioribus Episcopo Prælati pro suis diocesis; item spectato Jure Communi etiam Legatis à latere pro illa provincia, ad quam missi sunt. arg. c. 1. §. fin. de Off. leg. in 6. In Germania tamen puto Legatis reclamare Concordata. De Papa nemo dubitat, utpote cui plenaria in Beneficiis potestas competit. c. 2. h. t. in 6. §. Clem. 1. §. fin. ut lite pend. qui proin omnia Beneficia & Ecclesias, imò Episcopatus, unire potest. 2. Capitulum Cathedrale Sede vacante. per c. un. de Majorit. in 6. quia succedit in jurisdictione Episcopi; modo non uniat in præjudicium juris Episcopalis. 3. perpetuo; unire enim temporaliter & ad vitam Beneficiati prohibetur Episcopus in Trid. sess. 7. c. 4. de Ref. cum talis unio magis sit dispensatio seu relaxatio juris Communi, quam unio. 4. sibi subiectas: quare exemptas unire nequit; quamvis liceat sibi subiectas unire exemptis. 5. regulariter; exceptis scilicet ijs, quæ referemus assertionem quarta. 6. at non mensæ suæ, vel Capituli. text. & gl. in Clem. 2. de Reb. Eccl. alien. Si enim uniret mensæ suæ, auctoritatem præstaret in facto proprio, & quasi in propria causa jus diceret: si mensæ Capituli, reclamaret eadem ratio; quia sine consensu Capituli non procedit unio, & sic Capitulum consensum daret in suam utilitatem. 7. aut in præjudicium tertii: quod fieret, si uniret Beneficium devolutum ad Papam, vel ad quod aliquis jam est provisor per gratiam expectativam à Sede Apostolica, vel quod est collationi Papali perpetuo reservatum: item si uniret Beneficium patronatum sine consensu Patroni, vel collativum sine consensu collatoris; nam per unionem Beneficium, adeoque & jus præsentandi & conferendi extinguatur, ut mox dicemus.

24. Dico 2. Unio Beneficiorum vel Ecclesiarum invalidè fit ab Episcopo, quando non adest iusta causa, & non præcedit cognitio de veritate causæ. Trid. sess. 7. c. 6. de Ref. Concordat c. 33. h. t. §. Clem. cit. Papa quidem absque legitima causa, & ejus cognitione, potest, at non solet uniones facere: unde si causa falsa Pontifici sit allegata, unio est nulla tanquam obreptitiè obtenta; & si defuit prævia causæ cognitio, revocatur, licet à Papa sit facta, juxta Reg. Cancell. 21. num. 22. de Union. Sed quænam sunt iustæ causæ faciendi unionem? 2. in c. 33. cit. exprimuntur hæc duæ, evidens necessitas, vel utilitas: necessitas adesse censetur, si Præbendæ sint ita tenues, ut ad congruam duorum Rectorum sustentationem non sufficiant, vel non reperiantur Clerici, qui tam tenuia Beneficia recipere velint: si Ecclesia sit valde devastata per hostes, aut deserta à populo pro-

pter bellum vel pestem. Utilitas ad unionem persuadendam sufficiens videtur, si in Ecclesia, præsertim Cathedrali, alias non haberentur tam idonei Ministri: si cultus Divinus notabiliter & manifestè augeatur &c.

Dico 3. Ut unio ritè & validè fiat ab Episcopo, præter iustam causam requiritur consensus eorum, quorum interest, nempe 1. consensus Capituli in unum congregati, & præter tractatu causam discutientis. 2. Patroni, si Beneficium sit Patronatum; & Collatoris, si Collativum; atque aliorum, quorum interest, uti Parochianorum, si Beneficium univocum sit Parochiale, Rectoris Beneficii, vel, si vacat, defensoris, qui saltem sunt audiendi. Clem. 2. cit. Trid. sess. 7. c. 6. cit. s. 24. c. 15. de Ref. Ratio prioris partis est: quia unio est quasi quædam alienatio jurium & rerum Ecclesiasticarum, ad quam opus est consensu Capituli: posterioris, quia per unionem amittitur præsentandi, & jus conferendi. Ubi tamen adest evidens unionis necessitas, prædicti autem consentire nollent absque iusta causa, nihilominus unire posset Episcopus, vel potius illi ad consentiendum compelli forent à Papa. Si vero se opponeret is, qui ad hoc fidei Beneficium vel regit Ecclesiam, audendus quidem esset, & examinanda, quam in contrarium assert, causa. Az. p. 2. l. 6. c. 28. q. 1. Si tamen causa se opponendi non sufficiens videretur, non foret curanda contradictio: cum ipsi non præjudicetur per unionem, utpote non habituram effectum, donec Beneficiò vel Ecclesiâ decesserit.

Dico 4. Quamvis per se uniri ab Episcopo possint omnia Beneficia ac Ecclesiæ ipsi subiectæ, à Trid. tamen prohibentur unire 1. Beneficium unius Dioceseos Beneficio, Monasterio, Collegio &c. alterius Dioceseos: & propter paritatem rationis, nempe ad evitandam incommoda, Beneficium unius Regni Beneficio alterius Regni sine alterius Regis consensu, ut notant DD. 2. Beneficia Curata & Ecclesias Parochiales Monasteriis, Abbatibus, Dignitatibus, Præbendis Ecclesiæ Cathedralis vel Collegiatae, aut aliis Beneficiis simplicibus Hospitalibus, Militibusve: item Beneficia Regalia Ecclesiis Parochialibus. 3. Beneficia libera collationis seu collativa subiectis patronatui etiam laicorum, ita ut his subiectantur. Sess. 14. c. 9. sess. 24. c. 13. §. sess. 25. c. 9. de Reform.

Dico 5. Prælati, Capitulares &c. quorum Monasterio aut Collegio Beneficia incorporantur, diversum consequuntur jus pro diversitate unionis. Si ipsis Beneficium, vel Ecclesia Parochialis, incorporetur solum quædam temporalia, acquirunt jus exigendi rationem administrationis rerum temporalium, & quandoque etiam jus Patronatus, sed ita, ut is, quem præsentant, examinari ac institui debeat ab Episcopo. c. 31. h. t. Si incorporetur pleno jure, fiunt ipsi Beneficiati & Parochi principales, atque obtinent jus præsentandi Vicarium vel perpetuum, vel temporalem, ab Episcopo præ-

riter examinandum & instituendum, qui infu-
per, et si Religiosus Exempti Ordinis existat,
quoad curam animarum Sacramentorumque
administrationem jurisdictioni Episcopali ac-
cessit subiectus sit. Trid. s. 25. c. 11. de Re-
gular. Dixi. Vicarium vel perpetuum vel tem-
poralem; quavis enim per se presentare de-
beant perpetuum, potest tamen Episcopus ad-
mittere temporalem, si ipsi ita expedire videat-
ur. Trid. sess. 7. c. 7. de Ref. imò tenetur ad-
mittere 1. si a tempore immemoriali in tali Ec-
clesia unita semper fuit Vicarius temporalis.
2. Si unio est facta cum tali pacto, ut semper
exponatur Vicarius temporalis. 3. Si Bene-
ficiam est unicum Monasterio Monachorum
vel Mendicantium; sic enim S. Pius V. limi-
tavit Trident. in Constit. sua, quæ incipit Ad
expendendum, motu proprio edita an. 1567. 4.
Si aliqua Vicaria perpetua per se & particula-
riter fuit unita. Barb. de Off. Episc. alleg. 72. n.
190. Quidam denique plenissimo jure incorpo-
ratur, acquirunt potestatem non tantum
presentandi Vicarios, perpetuos vel tempo-
rales, sed etiam eosdem examinandi, appro-
bendi, instituendi, visitandi excluso Episco-
po, per c. 21. de Privileg. & Trid. s. 25. c. 11. cit.
Dico 6. Unionem semel legitime factam ex
eodem causis necessitatis vel utilitatis Ecce-
lesie, & cum consensu eorum, quorum interest
unionem dissolvere, tollere potest, qui eam fe-
cit, arg. c. 1. de R. J.
Dico 7. Dismembrare Beneficium potest
Episcopus quidem, sed non nisi ex iusta causa,
qualis est necessitas vel utilitas Ecclesie, & re-
quiritur consensus Capituli, eorumque, quorum
interest. Adeoque ad Dismembrationem Be-
neficiorum requiritur eadem causa & solenni-
tas, quæ ad Unionem. Barbos. p. 3. de Off. E-
pisc. alleg. 67. n. 16. 17. Card. de Luc. de Pa-
tron. disc. 34. de Benef. disc. 45. de Jure Patron.
disc. 66. Sumitur ex c. 10. h. t. c. un. s. fin. ut Be-
nefic. Eccl. sine diminut. c. 3. de Eccl. adif. Ratio;
quia talis dismembratio est vera alienatio re-
rum Ecclesiasticarum.
Dico 8. Divisio Beneficii pariter non est per-
missa Episcopo, nisi ad iustam causam, & consen-
sus, vel vocatio eorum, quos consentire vel
vocari debere diximus ad Unionem, & nisi Be-
neficium præbeat tot redditus, ut sufficiant ad
duos Beneficiarios sustentandos. Constat ex
c. 8. § 26. h. t. c. 3. cit. & Trid. s. 21. c. 4. de Ref.
pro iusta causa habet Tridentinum loc. cit. in
ordine ad divisionem Beneficii Parochialis co-
llam, & distantiam Parochianorum tantam,
ut officij Divinis in Ecclesia Parochiali com-
modè non possint interesse; sic enim statuit:
Episcopi, etiam tanquam Sedis Apostolicæ delegati,
in Ecclesijs Parochialibus, in quibus populus ita nu-
merosus sit, ut unus Rector non possit sufficere Ecce-
lesijs Sacramentis ministrandis, & cultui Divino
peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos per-
tinet, sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adungere,
quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda & cultum
Divinum celebrandum: in his vero, in quibus ob lo-
corum distantiam sive difficultatem parochiani sine
magno incommodo ad percipienda Sacramenta &
Lib. III. R. P. Pichler.

Divina Officia audienda accedere non possunt, no-
vas Parochias, etiam in viris Rectoribus, constituere
possint. Illis autem Sacerdotibus, qui de novo
erunt Ecclesijs noviter erectis preficiendi, competens
assignetur portio arbitrio Episcopi ex fructibus ad
Ecclesiam Matricem quomodocumque pertinentibus:
& si necesse fuerit, compellere possit populum ea
subministrare, quæ sufficiant ad vitam dictorum Sa-
cerdotum sustentandam. Allegat hunc in finem
c. 3. cit. ubi sic habetur: Ad audientiam nostram
noveris pervenisse: quod villa, quæ dicitur H. tan-
tum perhibetur ab Ecclesia Parochiali distare, ut
tempore hyemali, cum pluvie inundant, non possint
Parochiani sine magna difficultate ipsam adire: un-
de non valent congruo tempore Ecclesiasticis intere-
se officiis. Quia igitur dicta Ecclesia ita dicitur re-
ditibus abundare, quod præter illius villæ proven-
tus Minister illius convenienter valet sustentationem
habere, mandamus, quatenus res ita se habet; Ecce-
lesiam ibi edifices, & in ea Sacerdotem, sublati ap-
pellationis obstaculo, instituas, ad sustentationem
suam ejusdem villæ obventiones Ecclesiasticas per-
cepturum. En! si aliqua necessitas urgeat, &
duobus Beneficio sufficiens sustentatio assigna-
ri queat, non modò potest, sed & debet, etiam
invito Rectore Beneficii, hujus divisio ab Epi-
scopo institui.

Dico 9. Etiam suppressio Beneficii, saltem
quod non est Dignitas, fieri potest ab Episco-
po, sed non aliter, nisi ad iustam causam (quæ
ferè est sola tenuitas & insufficientia reddituum)
atque solennitates à jure requisitæ. Sumitur
ex c. 12. de Constit. & Trid. s. 24. c. 15. de Ref.
Garc. p. 12. c. 1. n. 2. Fagn. cum gl. in c. 8. de
Constit. n. 6. 7. cum verò Trid. dicat: liceat
Episcopis, inferunt DD. id non licere Vicario
Generali, neque Capitulo Sede vacante, vel
Prælati inferioribus etiam quasi Episcopalem
jurisdictionem habentibus.

§. IV.

Quibus conferendum sit Beneficium.

Sciendum, Beneficia non nisi Dignis confe-
renda esse, & Curata Dignioribus, ut patet
ex tit. 6. de Elect. § tit. 14. de et. § qual. &
Ord. Preficiendorum, & aliis seqq. in lib. 1. ubi
examinavimus, quæ ætas, quis ordo, quæ qua-
litates aliæ, maxime quæ probitas & scientia,
quibus aliquis efficiatur Dignus, ad singula Be-
neficia requirantur; quod nempe promovendus
debeat esse legitime natus vel saltem legiti-
matus: baptizatus: actualiter Clericus:
certæ ætatis: cœlebs: competenti morum
honestate, & scientiâ præditus: nullâ censurâ,
vel irregularitate irretitus &c. Hic disqui-
rendum adhuc superest, quænam intentio sit
necessaria in promovendo ad Beneficium & an
Regulares sint hodie capaces obtinendi Bene-
ficiam Parochiale Sæculare.

Dico I. Qui recipit beneficium Parochiale,
tenetur habere voluntatem seriam, saltem con-
ditionatam, suscipiendi Presbyteratum intra
annum; & qui talem voluntatem non habet,
vel dubitat, num intra annum velit suscipere
Presbyteratum, fructus non facit suos, &
per-

K k k

per-